

disse Udtalelser og sagde, at han i Aar kun vilde give et kort Resumé af Hovedlinierne.

Idet Ministeren udtalte, at den danske Sociallovgivnings historiske Oprindelse er Fattiglovgivningen, opsummerede han Hovedmanglerne ved den gældende Ordning: Systemet med de strenge Fattighjælpsvirkninger, de mange forskellige Love og spredte Lovbestemmelser, at Administrationen er splittet (Kommunalbestyrelse, Hjælpekasse, Værgeraad, Politimester og Sygekasse indenfor hver enkelt Kommune), at Magt og Ansvar ikke følges ad, at Omraadet for den rent skønsmæssige Hjælp, Almisseprincippets Anvendelse, er alt for omfattende, at Dobbeltforsørgelse og Plattenslageri begunstiges, at Reglerne om Forsørgelsesret og -sted er fuldkomment antikverede, at Systemet, hvorefter alt gøres til kommunal Forsorg, er irrationelt, idet meget deraf bør overtages af Staten, det nuværende uheldige og uretfærdige Refusions-system, det udviklede Bogholderi og Regnskab, som nødvendiggøres ved den nuværende Ordning.

Disse Mangler søges nu afhjulpet ved en Genopbygning, en Sammendragning og en Forenkling af Sociallovgivningen. Ved *Genopbygning* forstaaer Ministeren ikke blot en Ophævelse af den i 1927 foretagne Nedsikring, hvilket ikke vilde være tilfredsstillende, da de systematiske Mangler, som findes, bør afhjælpes. *Sammendragningen* maa udføres ikke alene af den gældende, ufuldstændige Lovgivning, men tillige ved Supplerer med, hvad der mangler, og det maa nødvendigvis medføre Udgifter. *Forenklingen* vil ganske vist bevirke en Besparelse og en Lettelse paa mange Omraader, men ikke fritage de Institutioner, der har med disse Sager at gøre, navnlig Kommunalbestyrelserne, for Arbejde; og Lovbestemmelserne maa ogsaa blive omfattende, naar de, som det er Ministerens Hensigt, skal afløse de mange eksisterende Bekendtgørelser og Cirkulærer. — Derhos gjorde Ministeren opmærksom paa, at han ved Udarbejdelsen af Socialreformen indtager et principielt andet Udgangspunkt end tidligere Tiders. Medens man hidtil er gaaet ud fra Fattighjælpen som det givne, naturlige Grundlag og efterhaanden har skabt omfattende Undtagelser derfra ved Lov om Hjælp uden Fattighjælps Virkninger, er Ministerens Udgangspunkt det principielt modsatte: at der kun gives Fattighjælp med de dertil knyttede Virkninger, hvor det udtrykkelig fastsættes, medens de der udenfor faldende Trangstilfælde ordnes ad Forsikringsvejen. Paa Forsikringsynspunkter skal hvile Erstatning for Følger af Ulykkestilfælde under Arbejde (hvilke Udgifter bæres af Erhvervene). Trangsaarsager, der skyldes Tab af Erhvervs-evne paa Grund af Sygdom, Invaliditet eller Alderdom (Folkeforsikringen), og Arbejdsløshedsforsikring og de andre